

А веднажъ, когато съ кобенъ вой
Въ тъмна нощъ, надъ тъмни небосклони
Висна буря — скритъ, проврѣ се той
Въ пещерата — радостенъ, доволенъ,
Ала правий Господь-Богъ проклѣ го
Съ черна смъртъ за трижъ по-черенъ грѣхъ:
Сключиха се скалитѣ надъ него
И погина царьтъ между тѣхъ“. . .
Спрѣлъ овчарьтъ, — въ ледени лица
Погледъ впилъ мждреца бѣловласъ
И рекълъ: — А тѣзи двѣ зрѣнца —
На жестокий царь сж туй очитѣ
И очи на всѣкиго отъ насъ: —
Никога човѣшкитѣ очи
На земята нѣма да насити
Ни злато, ни почести, ни лѣсть,
Доръ навѣки гласъ не замълчи
И надъ тѣхъ не хвърлятъ шепя прѣстъ“...
Млѣкналъ старецьтъ и до земята
Прѣдъ смутений царь се поклонилъ
Низькъ поклонъ, а подиръ възвилъ
И поелъ пакъ пжтъ къмъ планината . . .

